

ROZBITÉ ZRCADLO

„Náš šéf to fakt nemá jednoduché,“ ozvala se Ivana, zatímco si malovala rty. „Zůstat sám se dvěma dětmi... Kdoví, jak si poradí.“ Rty vzápětí tiskne k sobě, aby rtěnka tvořila rovnoměrnou vrstvu.

„Proč se tolik maluješ? Při jídle se ti ta rtěnka setře,“ snažila jsem se odvést pozornost od Tibora.

Udiveně se na mě podívala. „Ale víš, kolik lidí potkám cestou na oběd? Představ si, že bych šla po chodbě nenalíčená a potkala bych třeba Standu z obchodního. Připadala bych si strašně nepříjemně.“

„Jestli to jednou dáte dohromady, stejně tě brzo uvidí nenalíčenou,“ snažila jsem se jí oponovat. „Bez rtěnky působíš jemněji.“

„Fakt?“ Ivana odtrhla zrak od svého odrazu v zrcadle. Chvilku na mě zírala, potom však mávla rukou. „Tak to přijde jenom tobě, chlapi nás vnímají úplně jinak.“

Myslela jsem si, že vzápětí odejde na oběd, ale popadla kartáč a začala si česat už tak upravené vlasy, které si doma narovnávala žehličkou.

„Sluší mi ty rovné vlasy?“ nakrucovala se před zrcadlem. Ani nečekala na moji odpověď. Zřejmě usoudila, že ano, a od vlasů přešla zase k šéfovi. „Kdoví, proč od něho jeho manželka odešla. A ještě k tomu bez dětí,“ přemýšlela nahlas. „Co když ji doma týral a ona už to nevydržela? Není to divné, když ženská jen tak nechá chlapovi dvě malé děti?“ Dala si ruce v bok a naléhavě se na mě podívala v očekávání odpovědi. Svými úvahami mi vyrazila dech.

„Zlákala ji kariéra modelky!“ vykřikla jsem. „Při tom by jí děti překážely.“

Ivaniny vytřeštěné oči způsobily, že jsem si málem dlaní zakryla pusou. Proboha, já jsem se prořekla!

„A to víš odkud?“ zvolala a přiběhla ke mně, dychtivá poslechnout si další podrobnosti. Šly na mě mdloby. Rychle jsem hledala východisko ze situace, kterou jsem zapříčinila sama. Byla to však jen přirozená reakce při snaze zastat se Tibora a zastavit Ivaniny nehorázné řeči o týrání.

„Taky mám svoje zdroje,“ tápala jsem jako přistižená školáčka. Ivana si mě pozorně měřila přimhouřenými očima s podezřívavým výrazem ve tváři. Připadala jsem si jako před středověkou inkvizicí. Ivana se mi právě chystala nasadit španělskou botu, aby ze mě vymámila i to, co nevím.

„Nekoukej na mě takhle,“ pokusila jsem se odlehčit situaci, dokonce jsem ze sebe dostala nejistý smích. „Když jsem šla ráno do práce, zaslechla jsem to na schodech.“

„Od koho?“ vyzvíдалa nedočkavě, připravená rozběhnout se za podrobnějšími informacemi, jen co vyslovím nějaké jméno.

„Nevím, neviděla jsem je,“ zakroutila jsem hlavou. „Nějaké dvě ženské na chodbě. Slyšela jsem je zpoza rohu. Než jsem k nim došla, nastoupily do výtahu.“ Uf! Určitě bych vyhrála v soutěži o nejrychleji vymyšlenou lež. Dosud jsem netušila, co všechno zvládnou.

Ivanino zklamání naznačovala svěšená ramena. Její zvědavostí napjaté tělo rázem ochablo němou výčitkou mířící přímo ke mně. Nad marnou snahou vymámit ze mě víc našťěstí převážil hlad. Pochopila, že tady se nic nedozví a zbytečně bude ztrácet čas nikam nevedoucími myšlenkami.

„Tak dobrou chuť,“ popřála jsem jí a doufala jsem, že se jí konečně zbavím. „Spěchej zpátky. Nezapomeň, že mám taky hlad.“